

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу Одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 1958/1 од 4. јула 2018. године, а у складу са чланом 75. Закона о високом образовању (Службени гласник РС, бр. 88/2017), чланом 138. Статута Универзитета у Београду (Гласник Универзитета у Београду, бр. 201/2018), чланом 8. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду (Гласник Универзитета у Београду, бр. 200/2017) и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду (пречишћен текст од 11. 10. 2006. са изменама и допунама по Одлуци Сената Универзитета у Београду, 02 бр. 110–1335/3–13 од 20. 03. 2013. године) – изабрана је Комисија за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на Конкурс за избор доцента за ужу научну област Општа књижевност, предмет Историја опште књижевности, који је објављен 29. августа 2018. године у листу *Послови* број 792–793.

На конкурс се јавио један кандидат, **др Вук Петровић**, досадашњи асистент на том предмету (бр. пријаве: 2201/1 од 03. 09. 2018).

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНОМ КАНДИДАТУ НА КОНКУРС ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ ДОЦЕНТА ЗА УЖУ НАУЧНУ ОБЛАСТ ОПШТА КЊИЖЕВНОСТ, ПРЕДМЕТ ИСТОРИЈА ОПШТЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Др ВУК (Мирјане) ПЕТРОВИЋ (рођен 14. децембра 1988. године у Општини Савски венац у Београду) асистент је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности од 2013. године за ужу научну област Општа књижевност, предмет Историја опште књижевности.

КРАТКА СТРУЧНА БИОГРАФИЈА ДР ВУКА ПЕТРОВИЋА

ОБРАЗОВАЊЕ

С одличним успехом завршио је 2007. године Земунску гимназију. Током похађања ове школе двапут је добио награду „Борислав Пекић“ за најбољи есеј београдских гимназијалаца (први пут 2006. године за рад „Има ли код Кафке идентитета?“, а други пут 2007. године за рад „Демонско у уметности код И. Андрића и Т. Мана“). Одмах по завршетку гимназије уписао је основне академске студије првог степена на студијском програму Општа књижевност и теорија књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду, које је 2011. окончао у предвиђеном року од четири године са просечном оценом 9,67 и стекао стручни назив дипломирани филолог. Такође је благовремено привео крају 2012. године и мастер академске студије другог степена на студијском програму Језик, књижевност, култура на истом факултету с општим успехом 10 и одбраном дипломског (мастер) рада под насловом: *Принципи хумора у Кафкиним приповеткама* са оценом 10, чиме је стекао академски назив мастер професор језика и књижевности. За дипломски рад (мастер) припала му је 2013. године награда „Данило Киш“ за најбољи рад те врсте на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности током две претходне школске године. Докторске студије (модул књижевност) уписао је на београдском Филолошком факултету 2012. године и у редовном року извршио све испитне обавезе и самосталне истраживачке радове с просечном оценом 10. Године 2015. одобрена му је тема за израду докторска дисертације под насловом: *Немачка романтична мисао о песничкој симболичности и њено естетско испуњење у Гетеовом Фаусту*, коју је одбранио у новембру 2017. и која је као научна монографија под насловом *Шарени одсјај – немачка романтична поетика симбола и Гетеов Фауст* објављена 2018. године у издању Филолошког факултета.

УСАВРШАВАЊЕ

Током августа 2013. године кандидат је као стипендиста Гетеовог института интензивно усавршавао своје знање немачког језика у Фрајбургу (Савезна Република Немачка).

РАДНО ИСКУСТВО

Током мастер студија био је хонорарно ангажован на прикупљању грађе везане за историјат обновљене Катедре за општу књижевност и теорију књижевности Филозофског, па потом Филолошког факултета Универзитета у Београду. То истраживање је спроведено у оквиру факултетског пројекта Монографија Филолошког факултета Универзитета у Београду и резултирало је чланком под насловом „Обновљена Катедра за општу књижевност и теорију књижевности Универзитета у Београду и њено шездесетогодишње трајање кроз наставничке и сарадничке личности“, који је увршћен у дотично монографско издање (на стр. 265–288, у: *Филолошки факултет Универзитета у Београду*, монографија [CIP 378.4(497.11)1960/2016; 821.511.141.03=163.41; ISBN 978-86-6153-405-8; COBISS.SR-ID 226349836]. Као сарадник у настави радио је школске 2012–2013. године на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, а од зимског семестра 2013. године на њој је запослен као асистент (реизабран 2016). **Друге професионалне активности:** Вук Петровић је рецензирао *Читанку за први разред гимназија и средњих школа* (Едука, Београд, 2013) и *Читанку за други разред гимназија и средњих школа* (Едука, Београд, 2014). **Учешће на међународним научним скуповима:** Колега Петровић је већ шест пута успешно излагао на значајним међународним научним скуповима у земљи и иностранству, а седми реферат му је прихваћен за један овогодишњи научни скуп. **Учествује у међународном научноистраживачком пројекту** „Andrić-Initiative: Иво Андрић у европском контексту“ (2007–) под руководством др Бранка Тошовића, професора емеритуса Универзитета Карла и Франца у Грацу (Karl-Franzens Universität Graz), чију потврду је такође приложио.

ПЕДАГОШКИ РАД

Од почетка зимског семестра 2013. године др Вук Петровић се као **асистент** бави универзитетском педагошком делатношћу на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду, тако што води вежбања из предмета Историја опште књижевности 1, 2, 5 и 6 (Практикум 1, 2, 5 и 6). Он такође помаже и у настави и испитивању из предмета: Гетеов *Фауст* и романтизам, Гетеов *Вилхелм Мајстер* и романтизам, Теорије књижевности немачког преромантизма и романтизма, Библијска књижевност и Херменеутички приступ у настави. У испитним роковима кандидат сарађује и на другим предметима на Катедри, као и у комисијама за одбрану мастер рада.

Три пута је био **члан комисија за одбрану мастер рада**, и то Данијела Милошевића на тему „Проблем тумачења Кафкиног стваралаштва: *Преображај* и Кјеркегорова филозофија егзистенцијализма“ (2017), Јована Букумире на тему „Ђанбатиста Вико и Ерих Аурбах: књижевност, филологија, историја“ и Зоране Симић на тему „Чехов и Набоковљева кратка проза“ (обе 2016. године).

Своје **приступно предавање** др Вук Петровић је одржао 8. октобра 2018. године на тему „Романтичарске одлике Гогољевог стваралаштва“, које је Комисија једногласно оценила највишом оценом 5 (пет).

У студентској анкети је Петровићев педагошки рад оцењен просечном оценом 4,85 (четири и осамедесет и пет стотих). Током шестогодишњег рада са студентима колега Петровић је показао изузетну академску спремност и педагошки дар за овој највиши ниво образовања.

НАУЧНИ РАД

УЧЕШЋЕ НА МЕЂУНАРОДНИМ НАУЧНИМ СКУПОВИМА

Колега Петровић је два пута успешно излагао на Научном скупу слависта у Вукове дане у организацији Међународног славистичког центра Филолошког Факултета Универзитета у Београду (2013: излагање на тему: „Синтетизујућа противречност у Андрићевом погледу на Његошев стваралачки живот“; 2015: реферат на тему: „Књижевноисторијска генеза форме као темељ херменеутике: руски модел и његово остварење код Ђорђија Вуковића“).

Године 2017. излагао је на тему „Митопојетичка фигурација града: Андрићев Травник“ у оквиру Међународне научне конференције „Сан о граду“ у организацији Андрићевог института из Вишеграда.

А три пута је реферисао на интернационалним славистичким скуповима које организује Институт за славистику Универзитета у Грацу у оквиру међународног научноистраживачког пројекта „Andrić-Initiative: Иво Андрић у европском контексту“ (године 2013. на скупу који је био посвећен „Андрићевој Хроници“ – држао је реферат на тему „Андрићев ‘класични модернизам’: хронотоп Травничке хронике“; године 2014. на конференцији о „Андрићевој Авлији“ – реферисао је на тему „Приповедни смисао негативног космоса у *Проклетој авлији*“; године 2016. на скупу на коме се

расправљало о „Андрићевој *Госпођици*“ излагао је на тему „Форма апсурдног живота у Андрићевој *Госпођици*“; а за овогодишњи (2017) научни састанак посвећен „Андрићевој *Сунчаној страни*“ прихваћено му је учешће с темом „Симболика хумане светлости и историјске таме: *На Дрини ћуприја*“, за шта је приложио потврду).

УЧЕШЋЕ У МЕЂУНАРОДНОМ НАУЧНОИСТРАЖИВАЧКОМ ПРОЈЕКТУ

Др Вук Петровић учествује у међународном научноистраживачком пројекту „**Andrić-Initiative: Иво Андрић у европском контексту**“ (2007–) под руководством др Бранка Тошовића, професора емеритуса Универзитета Карла и Франца у Грацу (Karl-Franzens Universität Graz), чију потврду је такође приложио.

БИБЛИОГРАФИЈА ДР ВУКА ПЕТРОВИЋА

(АСИСТЕНТА НА КАТЕДРИ ЗА ОПШТУ КЊИЖЕВНОСТ И ТЕОРИЈУ КЊИЖЕВНОСТИ)

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ НАКОН ИЗБОРА У ЗВАЊЕ АСИСТЕНТА

РАД ИЗ КАТЕГОРИЈЕ М42 (НАУЧНА МОНОГРАФИЈА НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА)

Шарени одсјај: немачка романтична поетика симбола и Гетеов 'Фауст', Филолошки факултет, стр. 365, 2018 (СIP 821.112.2.09"17/18"; 821.112.2.09-21 Гете Ј. В. ISBN 978-86-6153-517-8. COBISS.SR-ID 264523020).

Укупно 1 рад

РАД ИЗ КАТЕГОРИЈЕ М45

(ПОГЛАВЉЕ У НАУЧНОЈ МОНОГРАФИЈИ НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА)

„Обновљена Катедра за општу књижевност и теорију књижевности Универзитета у Београду и њено шездесетогодишње трајање кроз наставничке и сарадничке личности“, стр. 265–288, у: *Филолошки факултет Универзитета у Београду*, монографија [СIP 378.4(497.11)"1960/2016; 821.511.141.03=163.41; ISBN 978-86-6153-405-8; COBISS.SR-ID 226349836].

Укупно 1 рад

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ У ЧАСОПИСИМА МЕЂУНАРОДНОГ ЗНАЧАЈА (КАТЕГОРИЈА М24)

1. „Хајдегерово разградња свих филолошких темеља“, стр. 115–137, у: *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, бр. 64/1, 2016 (ISSN 0543-1220. COBISS.SR-ID 306930439).
2. „Маниристичка аутентичност Лонговог романа“, стр. 93–124, у: *Lucida intervalla*, бр. 44, 2015 (ISSN 1450-6645. COBISS.SR-ID 217470988).
3. „Руски живот Биргерове *Леноре*“, стр. 607–617, у: *Књижевна историја*, бр. 153, 2014 (ISSN 0350-6428. COBISS.SR-ID 212555788).
4. „Увод у проучавање хумора код Кафке“, стр. 95–119, у: *Књижевна историја*, бр. 149, Београд, 2013 (ISSN 0350-6428. COBISS.SR-ID 199194124).
5. „Хелиотропна личност“ (*Хелиотропна мисао: рецепција стваралаштва Драгана Стојановића*, Београд: Досије студио и Катедра за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета, 2011), стр. 881–884, у: *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, 61/3, 2013 (ISSN 0543-1220. COBISS.SR-ID 287909127).

Укупно 5 радова

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ У ВРХУНСКИМ ЧАСОПИСИМА НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА (КАТЕГОРИЈА М51)

1. „Два симболичка модуса“, стр. 211–232, у: *Филолог*, Бања Лука, бр. 16, 2017 (ISSN 1986-5864: COBISS:RS-ID 7141912).
2. „Сервантесови пси и њихова гогољизација (смисаодавност форме у ‘Разговору паса’ и *Записима лудака*“, стр. 57–80, у: *Анали Филолошког факултета*, бр. 27/2, 2015 (SSN 0522-8468. COBISS.SR-ID 252060428).

3. „Гетинген нашег доба (Matthias Freise, *Slawistische Literaturwissenschaft*, Tübingen: Narr Verlag, 2012)“, стр. 222–226, у: *Зборник Матице српске за славистику*, Нови Сад, бр. 85, 2014 (ISSN 0352-5007. COBISS.SR-ID 304456967).

Укупно 3 рада

РАД ОБЈАВЉЕН У ИСТАКНУТОМ НАЦИОНАЛНОМ ЧАСОПИСУ (КАТЕГОРИЈА М52)

„Књижевноисторијска генеза форме као темељ херменеутике: руски модел и његово остварење код Ђ. Вуковића“, стр. 115–126, у: *Славистика*, Београд: Славистичко друштво Србије, књига XX, 2016 (ISSN 1450-5061. УДК 82.0:801.73).

Укупно 1 рад

РАД ОБЈАВЉЕН У ЧАСОПИСУ НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА (КАТЕГОРИЈА М53)

„Кафкин хумор: *Ловац Грахус*“, стр. 113–118 и 128–133, у: *Свеске*, бр. 108 и 109, Панчево, 2013 (ISSN 1451-9976. COBISS.SR-ID 199130636 и 519453077).

Укупно 1 рад

САОПШТЕЊА СА МЕЂУНАРОДНИХ НАУЧНИХ СКУПОВА ШТАМПАНА У ЦЕЛИНИ (КАТЕГОРИЈА М33)

1. „Синтетизујућа противречност у Андрићевом погледу на Његошев стваралачки живот“, стр. 355–363, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 43/2, Међународни славистички центар, Београд, 2014 (ISBN 978-86-6153-201-6. COBISS.SR-ID 290913031).

2. „Полифонија и хронотоп у *Травничкој хроници*“, стр. 409–427, у: *Andrićeva Hronika / Andrićs Chronik*, Graz: Institut für Slawistik der Karl-Franzens-Universität; Banja Luka: Narodna i univerzitetska biblioteka Republike Srpske; Beograd: Svet knjige, Nmlibris, 2014 (ISBN 978-3-9503561-6-8. COBISS.SR-ID 520335460).

3. „Приповедни смисао негативног космоса у *Проклетој авлији*“, стр. 461–479, у: *Andrićeva Avlija / Andrićs Hof*, Graz: Institut für Slawistik der Karl-Franzens-Universität; Banja Luka: Narodna i univerzitetska biblioteka Republike Srpske; Beograd: Svet knjige, Nmlibris, 2015 (ISBN 978-99938-30-93-1. COBISS.SR-ID 522108772).

4. „Форма апсурдног живота у Андрићевој *Госпођици*“, стр. 321–339, у: *Andrićeva Gospođica, Andrićs Fräulein*, Graz: Institut für Slawistik der Karl-Franzens-Universität; Banja Luka: Narodna i univerzitetska biblioteka Republike Srpske; Beograd: Svet knjige, Nmlibris, 2017 (ISBN 978-99976-27-15-5).

5. „Митопојетичка фигурација града и човека у *Травничкој хроници*“, Андрићев институт, Вишеград (рад прихваћен за штампу, приложена потврда).

Укупно 4 рада објављена и 1 прихваћен за штампу

САОПШТЕЊЕ СА МЕЂУНАРОДНОГ НАУЧНОГ СКУПА ШТАМПАНО У ИЗВОДУ (КАТЕГОРИЈА М34)

1. „Синтетизујућа противречност у Андрићевом погледу на Његошев стваралачки живот“, 43. међународни научни састанак слависта у Вукове дане, Београд: Међународни славистички центар, Филолошки факултет, 2013.

2. „Књижевноисторијска генеза форме као темељ херменеутике: руски модел и његово остварење код Ђ. Вуковића“, 45. међународни научни састанак слависта у Вукове дане, Београд: Међународни славистички центар, Филолошки факултет, 2015.

3. „Митопојетичка фигурација града: Андрићев Травник“, Међународна научна конференција „Сан о граду“, Андрићев институт, Вишеград, 2017.

Укупно 3 рада

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ ПРЕ ИЗБОРА У ЗВАЊЕ АСИСТЕНТА

1. „Поуздана термилошка основа“ (Цералд Принс: *Наратолошки речник*, превод Брана Миладинов, Службени гласник, Београд, 2011), *Београдски књижевни часопис*, бр. 26, Београд, 2012, стр. 172–175 (ISSN 1452-2950. COBISS.SR-ID 204261132).

2. „*Поезија поезије* – мит о Орфеју“, *Источник*, бр. 81–82, Београд, 2012, стр. 138–144 (ISSN 0354-2114. COBISS.SR-ID 208568844).

3. „Бахтиновско виђење Фалстафа: за и против”, *Источник*, бр. 83–84, Београд, 2012, стр. 116–125 (ISSN 0354-2114. COBISS.SR-ID 208555532).

СТРУЧНО-ПРОФЕСИОНАЛНИ ДОПРИНОС

Др Вук Петровић је члан комисија за одбрану завршних радова на академским мастер-студијама и сарађује на међународном научном пројекту „*Andrić-Initiative: Иво Андрић у европском контексту*“ (2007–).

ДОПРИНОС АКАДЕМСКОЈ И ШИРОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

Кандидат учествује у активностима популаризације науке. Као представник Катедре за Општу књижевност и теорију књижевности суделовао је на *Дану отворених врата*, те је у Земунској гимназији представио наставни програм матичне Катедре.

САРАДЊА СА ЈЕДНОМ ДРУГОМ ВИСОКОШКОЛСКОМ, ОДНОСНО НАУЧНОИСТРАЖИВАЧКОМ УСТАНОВОМ У ИНОСТРАНСТВУ

Др Вук Петровић сарађује на међународном научном пројекту *Andrić-Initiative: Иво Андрић у европском контексту*“ (2007–) у организацији Института за славистику Универзитета у Грацу, а под руководством др Бранка Тошовића, професора емеритуса Универзитета Карла и Франца у Грацу (Karl-Franzens Universität Graz).

ПРЕГЛЕД И ОЦЕНА НАУЧНОГ И СТРУЧНОГ РАДА ДР ВУКА ПЕТРОВИЋА

РАД ИЗ КАТЕГОРИЈЕ М42 (НАУЧНА МОНОГРАФИЈА НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА)

После избора у звање асистента, др Вук Петровић је учествовао на више међународних научних скупова, као и на једном међународном научноистраживачком пројекту, те је објавио низ научних радова из области историје опште књижевности и теорије књижевности. А међу њима се посебно истиче **монографија под насловом *Шарени одејат: немачка романтична поетика симбола и Гетеов 'Фауст'***. Реч је о делимичној преради и приређивању Петровићеве докторске дисертације за штампу. У кратком „Уводу“ аутор објашњава дводелност свог рада. Полазећи од завршних стихова Гетеовог *Фауста* који изражавају поетски карактер драме, он најпре указује на трансценденталну суштину романтичне симболичке поезије: она истовремено остварује властити фикционални свет и рефлектује своја уметничка начела заузимајући тако принципијелне теоријске ставове. Притом романтична песничка симболика реализује највиши хумани идеал: она језичкоуметничким изразом наговештава метафизичке сфере, које су саме по себи неизразиве уобичајеним језичким средствима људског узајамног општења мимо преваге фантазијске језикотворности и њених метафоричко-симболичких способности. Сходно наведеној двојности интелектуално-поетске продукције у романтизму, овај рад у свом првом, теоријском делу обрађује немачку мисао о поетској симболици током Гетеовог доба (1770–1830), а у другом, херменеутичком делу анализира Гетеовог *Фауста* као претпостављено врхунско остварење романтичне симболичке уметности. У првом теоријском поглављу под насловом „**Хаман, Хердер, Лесинг, Гете**“ кандидат уочава усредсређеност ових уједно мислилаца и књижевних стваралаца на промишљање природе највреднијег песништва управо као симболичког. Оно почива на фигурацији као потпуној сагласности чулног приказа са духовним значењем. А то уметничко-смисаоно слагање у својим највишим дометима наговештава метафизичку бескрајност. На системском и синхронијском нивоу Хаман такву поезију означава као хијероглифску и хијератску. Идући за њим, Хердер као кључно мерило књижевне вредности утврђује поетску фигуралност (код њега превасходно метафоричку) и на њему заснива своје тумачење књижевности као повест духовно-стилских промена, избегавајући на тај начин књижевноисторијски релативизам. А Лесинг први прецизније диференцира књижевнокритичке појмове, одређујући симбол као појединачност која има опште значење. Но, потпуни смисао те општости објашњава тек Гете успостављајући разлику између симбола и алегорије. За њега је алегорија разумски сасвим ограничена фигура – она која апстрактну замисао тек илуструје књижевно конкретизованим примером. Насупрот томе, симбол успоставља чисту поезију као поредак који превазилази ограничења разума и није искључиво њиме мотивисан споља. Симболика је – према властитим, унутрашњим уметничким законитостима – у стању да очулотвори духовну универзалност и

бескрајност, те да образује поетски свет као заокружени микрокосмос. Примењујући појмове Фридриха Шлегела на Гетеова размишљања, Петровић указује на то да фантазијска стваралачка аутономност симболичке поезије омогућава њену трансценденталну самоосвешћеност, а њен романтични карактер – њену духовну прогресивност, односно чулно подстакнуто и по себи неокончиво усмерење ка бескрају духовности. Под утицајем Хердерових идеја о органској генези, те органском функционисању поетског микрокосмоса, Гете схвата симболисање као стваралачки процес, упоредив са божанским и природним стварањем. Он обликује свој песнички свет као динамичну организацију, односно као органски функционално, поступно симболичко ширење смисла кроз целину поетске слике. Као органско јединство, симболички текст почива на систему иманентних аналогија између појединачних елемената и целине. Са становишта Гетеових мисли о симболу, кандидат разматра и појам светске књижевности који први одређује овај мислилац. Она представља за овога симболичку организацију вишег реда, коју чине и сами суштински симболички текстови. Они су по себи и за себе јединствени управо својим аутономним целинама, коју симболисање изграђује по сопственим органским, унутрашњим законитостима. Петровић такође анализира Гетеова и Мајерова размишљања о ликовној уметности, при чему уочава важност Гетеовог просуђивања уметничких постигнућа хришћанства, а посебно ликовних приказа Богородице, чији смисао, мада проистекао из њене земаљске, чулне и временски ограничене повести – превазилази класичну ликовност. Наредно поглавље у овој монографији заснива се на мисаоном низу који чине **Кант, Шилер и Фридрих Шлегел**. Кант критиком моћи суђења објашњава нужно размимоилажење субјективног чистог и практичног ума, његове трансценденталне мисли са његовим доживљајем свиђања у просуђивању уметничке и природне лепоте, које мора остати појмовно и идејно незаинтересовано. По њему, симболичка уметност почива на нескладној аналогији између чулног приказа и њиме само наслућене, али никако не и сасвим изражајно обухваћене идеје ума, откуда потиче начелна немогућност да се кантовска трансцендентална, односно филозофски традиционална метафизичка сфера спозна кроз доживљавање лепога у уметности и природи. Насупрот Канту, Шилер наглашава апсолутну гносеолошку вредност поезије која чулним средствима изражава и осваја простор чистог ума. Он разматра унутрашњу сагласност мисли и њеног песничког израза. Највиши поетски склад јесте онај који симболичком формом повезује људску физичку ограниченост са божанском метафизичком бескрајношћу. Уметност симболисањем реализује и објективизује кључни идеал хуманости – онај апсолутне духовне слободе. Она то чини како кроз однос између физички ограничене форме и њоме израженог бескрајног духовног значења, тако и кроз тематизовање хуманости као трагичке борбе између људске телесне смртности и унутрашње божанствености. То је сукоб у којем на плану вредности победу односи човекова духовна слобода од физичке условљености. Идеал духовне слободе за Шилера је уједно и естетски идеал лепоте, а он је до савршенства доведен у класичној индивидуализацији божанске бескрајности у лепом људском лику. Промишљајући симболичке могућности сентименталне поезије, Шилер замењује класични мит историјом као модерном грађом за симболичку трансформацију физичког хаоса стварности у поредак универзалног смисла. Управо ова шилеровска рефлексивност омогућава кандидату прелаз ка излагању схватања симболичке уметности код **Фридриха Шлегела**. А шлегеловска поетика је као поредак песничких вредности интегрисана у читав овај Петровићев монографски рад. Стога кандидат подробно анализира све њене кључне појмове: текста као органске целине која својом стваралачком аутономношћу преображава хаос појединачних елемената у естетски склад, чије је средиште класичан мит или модерна историја; мита као заокруженог и објективног симболичког поретка који чулно сугерише божанску апсолутност; фантазије као активне хумане моћи која својом уметношћу синтетизује естетску лепоту са духовним идеалима. Кандидату је нарочито значајна веза између шлегеловски одређених симбола, хумора, ироније и парадокса: посредни нису појединачна песничка средства, већ поетски принципи који образују текст као иманентно засновану целину. Њено значење је сложено, јер произлази из односа између коначног и реалног са оним бесконачним и идеалним. Текст је систем који идеално организује хаос својих појединачних елемената, при чему симбол изражава њихов метафизички смисао, а иронија тематизује надмоћ људске бескрајне мисли над човековом физичком слабашћу, док парадокс естетизује духовну моћ ироније, те хумор изражава сношљивост људске немоћи пред недовршивом тежњом за идеалом. У поглављу посвећеном **Августу Вилхелму Шлегелу** Петровић вреднује оригиналност реализације романтичног идеала код овог немачког филолога, који промишља историју светске књижевности с обзиром на квалитет симболичке фигурације као кључни критички критеријум у просуђивању појединачних песничких дела, књижевних форми и читавих епоха. Август тежи да оствари Фридрихов романтични херменеутички идеал, тако што повезује разумевање тоталитета хуманих духовних моћи са тумачењем појединачних уметничких дела: хуманост је схватљива кроз поезију као своје најпотпуније испољење, а ова – кроз анализу односа између поетске конкретности и духовноисторијског контекста. Људскост се сасвим изражава једино кроз поезију, те се њена највиша и најобухватнија могућност – божанственост – историјски поетизује у класичном или романтичном модусу, које Август и један и други пут разумева у њиховом особеном настанку. Класична симболика извире из епа као митопојетички објективизоване мужевности хероја који се уздиже до бога. Затим се

симболисање у хеленској класици развија кроз женственост лирског понутрења божанства, а свој врхунац досеже у трагедији као апсолутној синтези људске коначности, субјективности и реалности са божанском вечношћу, објективношћу и идеалношћу, чему духовну снагу даје људска слобода за властиту божанственост. Насупрот реализованом естетском идеалу симбола као трагичке људско-божанске синтезе стоји у антици реторички формализам римске поезије. А у модерности се романтичном идеалу супротставља непоетичност француског класицизма. Митом постигнута пластична хармонија коначног израза и бесконачности као значења представља грчки пагански идеал, док је романтично-хришћански у питеореском духовном трансцендирању властитог чулног полазишта. Доследно романтичном идеализму, Август хуманост разумева као остварену духовну слободу, а историју књижевности као пут досезања естетске слободе израза људскости. Он генезу романтике тумачи као поступно ослобађање модерног духа од класичног наслеђа за самосвојни идеал чисте духовне бескрајности. Класична симболика за њега постоји као чулно постигнуће савршенства, односно као физичко-метафизичка хармонија, а романтична симболика – као неокончиви процес чулног досезања бескраја. При томе се хришћанска духовност естетски симболизује иронијом као песничком свешћу о човековој немогућности да сам, само својим снагама оствари властиту метафизичку тежњу. Напокон кандидат закључује да је Август Вилхелм Шлегел – истражујући историју књижевности као повест чулног изражавања метафизичких мисли – трагао за поетским реализацијама апсолутног идентитета естетског и идеалног. У наредном поглављу Петровић објашњава **Шелингово** схватање симбола као филозофско осмишљење овог уметничко-мисаоног идентитета, те начин да се уметност теоријски потврди као синтеза израза и духа. По квалитету та синтеза је у својим највишим дометима симболичка, будући да почива на потпуном узајамном прожимању уметничке изражајне форме са мишљу о трансестетској божанствености. Уметност естетски реализује апсолутни идеал божанске слободе, и то чини пре свега формално – чулним уобличењем њеног израза које назначавала бескрај, управо тиме што на људски духован начин тематизује надљудске и натчулне сфере. Лепота песничке форме изражава вредност духовне слободе, а песничка садржина осведочава највишу човечност као људску божанственост. Она је остварљива једино симболички: као чулна слика апсолута. Естетска експресија идеалне истине постигнута је у митологији као иманентно заснованом симболичком поретку, односно – тоталитету који представља слику космоса. На системској равни, Шелинг разликује алегорију као приказивање општег помоћу појединачног, шематизам као изражавање појединачног општошћу, те симбол као њихову савршену синтезу: овај не сугерише једну раван посредством друге, већ представља идентитет конкретног и идеалног. На духовно- и песничкоповесном плану Шелинг препознаје класични симбол (у ужем смислу) и романтичну алегорију као два типа симболичког идентитета, те два начина на који се песнички изражава религијска мисао. Класика почива на хармонији естетског израза и духовног бескраја: метафизичка сфера је освојена кроз естетску форму, те кроз идентитет божанске апсолутности и божанске индивидуализованости. Хришћанска романтика превазилази класични симболички склад форме и идеје, појединачног и општег, естетског и метафизичког, па се формира као динамички процес и бескрајна прогресивност естетског освајања апсолута. Класика постоји као естетска досегнутост идеала, а романтика као пут непрестаног естетског досезања по себи никад сасвим представљивог идеала. Класична хармонија условљена је човековом везом с природом као сфером метафизичких манифестација, а романтично трансцендирање класичне хармоније – човековим изумимањем из природног процеса и наглашавањем етике као ексклузивне људске моћи која врхуни у хришћанској слободи, а ова се остварује у потрази духа за апсолутном трансестетском вредношћу. Парадокс хришћанске спиритуалности састоји се из љубави према чистој духовности која је пак остварљива једино чулно, односно кроз уметност. Док је класична симболика реализована у естетским индивидуализацијама божанстава, врхунац алегоријске представе је Христос као индивидуализовано и хуманизовано божанство које се не исцрпљује у својој коначној, историјској епифанији, већ трансцендира саму своју земаљску историју и њену темпоралност у име бесконачности. Кандидат посебну пажњу посвећује **Золгеровом** идеализму. Он анализира мисаону повезаност овог немачког мислиоца с Хердером, Августом Вилхелмом Шлегелом и Шелингом и преко тог утемељења указује на генезу низа немачких духовноисторијски оријентисаних мислилаца. Испитујући физичке манифестације метафизичке апсолутности, Золгер модификује платонско-шелинговски идеализам разумевајући уметност као поље „откривења“ божанског у материјалном свету и као сферу која премощује по човека начелно трагички јаз између божанског идеала и људске реалности. Фантазијским стваралаштвом човек реализује своје божанске потенције, прикључује се космичком поретку и самом уметничком творевином осведочава космичко јединство својих стваралачких снага с природом и Богом. У хамановском духу Золгер схвата песнички језик као људски превод божанског језика идеала, а поезију као хумано актуализовање божанског бића у оностраности. По Золгеру, поезија представља фантазијско симболизовање метафизичке апсолутности, па се она историјски манифестује као симболика у ужем смислу и као алегорија. Притом је симбол спецификован као естетско јединство идеје и појаве: оно је начелно узроковано односом између божанског извора и његових земаљских еманација, а

конкретизовано је текстом као целовитом манифестацијом метафизичког квалитета у иманенцији и унутрашњим текстуалним односима између појединачних елемената и микрокосмоса који они образују. Идући за Шелингом, Золгер превреднује алегорију, али одлази и корак даље, утолико што је поставља на виши како естетски, тако и идејни ступањ у односу на класични симбол. Идеал класичног симбола духовно је ограничен хеленском религијом природе, а естетски – коначном формом у којој се привидно исцрпљује метафизичка сфера, насупрот чему хришћанско-романтична алегорија осваја апсолутну слободу духа. Класична синтеза духа и његовог израза постиже се јасноћом коначне форме, а романтична – мистеријском естетизацијом бескрајног божанског стварања. Класично усмерење је ка метафизичком пројављењу у оностраности, а романтично ка оностраној потрази за трансцендентном апсолутношћу. Прво постоји као идентитет форме и идеје, а друго само као естетска сугестија апсолутног. Но у оба случаја је поезија промишљана као универзално естетско-идејно сведочанство хуманости. Симболичко-алегоријски поетски принципи се поетски спецификују иронијски и хуморескно. Одбацујући суженост схватања ироније код Августа Шлегела, који ову искључиво сагледава у форми трагедије као израз људске немоћи пред метафизичким поретком, Золгер иронију тумачи као кардинални синтетички принцип поезије у целини. Док хумор подсмешљиво исказује несавршенство метафизичког присуства у реалности, иронија представља највишу хуману духовну и уметничку моћ активног одношења према људској смртности у физичком свету који припада божанском космосу. Као симболичко-иронијски тоталитет, уметничко дело тематизује како крајње физичко-метафизичко јединство, тако и карактер релације физичког света према апсолутним идеалима. У поглављу „Хегелова феноменолошка деромантизација“ Петровић испитује проблематичност Хегелове мисли са становишта већ утврђене романтичне духовности. Разматран је однос Хегелове позиције према романтичном схватању симболичког принципа уметности као управо оног који остварује идентитет највише идеје и израза. Романтичну тежњу за спознањем јединства стваралачких моћи у свету са онима у човеку замењује Хегел систематизацијом која ово динамичко, потенцијално и прогресивно свејединство раставља на његове саставне чиниоце. Романтичари су схватили кључну људску моћ као тотализујућу и симболички стваралачку, способну да коначношћу изрази бесконачност. Хегел је деромантизује, тако што из ње упосебљава људске моћи, те ону симболичку смешта на најнижи ступањ артикулације човекове свести. У хегеловски предестинираном току постепеног самоосвешћивања апсолутног духа кроз људско освешћивање ка потпуном поимању – представља уметност само чулни израз духовности, те као таква, насупрот њеном положају у романтичној поезици – не може бити никакво врхунско духовно постигнуће, већ се ниско оцењује са унапред заузетог становишта коначне усмерености духа ка филозофском појму. Сходно томе, и сâм развој уметности, чију прву фазу представља симболичка форма као суштински преуметничка – тумачен је или као свођење естетског идеала на класичну хармонију, или као духовно превазилажење естетске форме идеала у романтичној уметности. У последњем теоријском поглављу насловљеном „**Gleichnis**“ кандидат филолошки подробно разматра употребу немачког превода за реч грчког порекла: „парабола“ код Гетеа, и то чини у генерички различитим текстовима, како би поставио аналитичке темеље за потоње тумачење поменутог појма у његовом *Фаусту*. Поредићи „**Gleichnis**“ са сродним појмовима: симбол, метафора, поређење – утврђује кандидат њихов заједнички основ, а релацију између естетског и метафизичког као карактеристику испитиваног појма. Његово полазиште се за Гетеа подразумева у библијској параболи. Стога Петровић анализира параболичке примере из библијског текста, како би доказао да се крајњи смисао параболе формира искључиво као усаглашавање и коначна сагласност аутономних елемената текста са параболичким као доминантним естетским принципом текстуалне целине. Библијска парабола на естетски начин остварује сакрални смисао, с обзиром на шта кандидат „**Gleichnis**“ у Гетеовом добу одређује као романтични симбол, односно као уметничко начело које претендује на апсолутни смисао, а да овај притом није одређен трансестетском сакралношћу, већ поетском слободом фантазије. Користећи категорије Августа Бека, кандидат разликује четири равни значења речи „**Gleichnis**“ код Гетеа с обзиром на смисао овог појма у *Фаусту*. Граматичко значење је поетски трансцендентално, зато што изражавањем апсолутних духовних сфера парабола, односно симбол уједно тематизују највише могућности поезије као људске стваралачке снаге. Историјска равна значења подразумева разумевање уметничког смисла библијске параболе. Генеричко значење одређено је као романтична симболичка модификација и драматизација библијске параболе, а индивидуално значење – као Гетеова специфична индивидуализација мита о Фаусту. Гетеова драмска и симболичка обрада митске грађе о Фаусту успоставља у крајњем смисаоном исходу његову драму као динамичну хуману потрагу за апсолутним смислом у пролазности. А баш такво трагање је песнички могуће представити једино на симболички начин. Фигурално тежиште ове поетизације представљају симболичке текстуре вечне женствености и рајоликости као рајских привида које Фауст доживљава у оностраности. У првом херменеутичком поглављу, насловљеном „*Прафауст*“, Вук Петровић објашњава поетски однос између ове праверзије као симболички потентног фрагмента и коначне верзије *Фауста* као оствареног симболичког поретка. Кандидат истиче ту као кључну – смисаодавну вредност песничке форме, под којом подразумева како

опште жанровске одреднице, тако и оне сижејне које се тичу особеног уметничког распореда тема и мотива, а притом узима у обзир и просторно-временске амплитуде тако компонованог поетског света, и целину поетских поступака који актуализују његову садржину и значење. Петровић закључује да овако схваћеног потпуног уметничког уобличења нема у праверзији. У њој је поетски свет духовно недовршен, па је зато метафизички нетранспарентан, услед чега јунакова унутрашња духовна бескрајност не може да у њему нађе себи одговарајући одговор. Утолико праверзија исходи естетски дисфункционално у унутрашњу противречност између симболички назначеног квалитета Фауста као јунака драме бескрајних духовних тежњи и пуког натуралистичког карактера света којем он припада. Због тога јунакова симболичка потентност не може да досегне своју потпуну поетску објективизацију, а поетски свет не може да постане фигурација духовности која би својом објективношћу подржавала субјективну садржину јунака. Симболичка потенција праверзије заснива се на особености Гетеове обраде грађе о Фаусту, на томе што ова прерада у извесној мери актуализује митску снагу грађе управо трагичком драматизацијом индивидуалности, кроза шта се прелама смисао протеста против католичанства. Међутим, за потпуну симболичку поетизацију Гетеу је била неопходна космичка објективизација јунаковог субјективног духовног обиља. Њу остварује овај песник тек у коначној верзији своје драме, у којој Фаустову бескрајну духовну потрагу мотивише микрокосмичким употпуњењем и уобличењем поетског света, тако да он сада представља повезаност оностраности са оностраношћу, физичке са метафизичком сфером. Симболичка смисаодавност форме у коначној, дводелној верзији овог позоришног комада објашњена је у наредном поглављу – „*Фауст – оквир*“, у којем се анализира однос између метафизичког капацитета драмског оквира и Фаустове земаљске трагедије. Повезујући то драматуршко уоквирење са оквирном причом библијске *Књиге о Јову*, кандидат на овом упоредном примеру показује Гетеову симболичку модификацију старозаветног параболичког текста. Потом указује на важну уметничку чињеницу, наиме, на то да дотични оквир драме омогућава симболички поредак *Фауста*, тако што драматизује темељну повезаност метафизичких и физичких равни поетског космоса. Људска слобода се кроз аутономну земаљску драму представља као слика метафизичких идеала, те се драмска целина испоставља као симболичко огледање вечности у пролазности, а Фаустов живот – као стално спознавање метафизичких смисаоних капацитета саме оностраности. Такво поетско устројство мотивише финални преображај земаљске трагедије у небеску комедију људског спасења. Фаустова земаљска драма може бити симболички мотивисана као ланац његових рајских заблуда. Мада је сам Рај објективно поетски осведочен оквиром, земаљски поредак ипак постоји по себи само као материјална потенција рајске метафизичности, те су под тим околностима могући и рајски привиди. У поглављу „*Опклада на земљи*“ Петровић тумачи драмску конкретизацију физичко-метафизичких односа унутар поетског света Гетеовог последњег књижевног дела. Кандидат ту испитује симболички смисао релације оквирног метафизичког збивања (чији су актери Бог и Ђаво) према потоњој земаљској опклади између протагонисте и Ђавола. Полазећи од аутономије поетског микрокосмоса који се текстуално реализује тематизовањем људске слободе и досеже до симболичке вредности, Петровић тврди да симболику земаљске опкладе обезбеђује тек слобода јунаковог избора омогућена његовим незнањем о метафизичкој претходници. Таква слобода чини јунака отвореним за будућа искуства, а поетски свет за прогресивно нарастање и остваривање Фаустове снажне жудње, која је и сама симболички устројена као јунакова потрага за лепотом вечности у тренутку, односно за коначно у пуној естетској мери реализованом симболичком оностраности у метафизички иначе само потентној иманенцији. У поглављу „*Грета*“ кандидат истражује симболичко проширење Маргаретине земаљске трагедије у односу на њен објективни натуралистички капацитет у праверзији. Посебно се задржавајући на сценама које непосредно долазе пре и након Гретиног присуства у драми, а чији је актер сâм јунак, кандидат утврђује да симболички смисао таквих призора у односу према Гретиној трагедији објашњава одсуство каузалне мотивације. Наиме, уместо да изграђује узрочно-последични ланац догађаја, Гете непрекидно симболички повезује и тиме стапа фигуре посебних текстуалних равни и њихових комплекса, а највише јединство њиховог свеукупног симболисања објективизује метафизички смисао драматуршког оквира, који тако поуздано осмишљава сваки значајан драмски елемент. У конкретном случају, симболика Гретиног лика постаје поетски функционална у контексту Фаустовог постепеног сазревања и самоосвешћивања, односно у контексту јунакове свести која тек накнадно, много времена након окончања Гретине трагедије на земљи – допире до потпуног смисла овог трагичког удеса, и то чини управо с обзиром на сва Фаустова претходно драматизована искуства. Гретин лик фигурише за Фауста као најважнији чинилац спасоносне вечне женствености, која симболички доминира значењском организацијом драме. Напокон, метафизичка чињеница да Маргарета комички доживљава онострано спасење и тиме превазилази властиту земаљску трагедију – мотивише потоњу спасоносност ове јунакиње за самог Фауста. Са Гретиним ликом као симболичком фигуром најприсније се повезује не само симболика вечне женствености, него и она Фаустових рајских заблуда на земљи. У најопсежнијем поглављу под називом „*Хелена*“ Петровић испитује у прва три чина другог дела драме симболику Хеленине фигуре као друге потенције вечне женствености у драмској целини Гетеовог *Фауста*. И по

теоријским ставовима овог немачког аутора, и у његовој поетској пракси, уметнички поредак текста почива на иманентној мотивацији симболичког процеса. Утолико је и тема Хелене у *Фаусту* мотивисана креативном генезом Хеленине фигуре до крајњег исхода тог поетског процеса у симболички релативном савршенству људско-божанске, односно боголике индивидуе. Полазиште дотичног песничког тока представља праизворна позиција Мајки у првом чину другог дела овог позоришног комада. У следећем, другом чину Класична Валпургина ноћ објективизује мотивацију симболичког процеса као стварања лепоте како природе, тако и човека. Хомункуловом потрагом за тајном природног постања и његовим спознањем мистерије љубави и живота – фигурално се посредује Фаустова потрага за хеленском митском хероином, а читав овај чин трансцендентално тематизује духовну вредност сусрета између хеленског и романтичног света. Симболички текстуални процес који у Хеленином лику индивидуализује савршену лепоту – досеже свој врхунац у синтези општих и посебних токова у трећем чину. Фаустова приватна потрага за Хеленом симболизована је као чежња репрезентанта романтике за репрезентантом класике. Духовни светови оваплоћени су кроз људске личности као највише могућности космичких појетичких процеса које је Фауст посредством Мајки спознао у првом чину, а Хомункул преко Галатеје у другоме. Трећи чин представља и трансцендентални врхунац симболичког дејства драме, будући да је оживљење Хелене мотивисано Фаустовим стваралачким снагама, а њихов аркадијски брак је исход њиховог састваралаштва. Аркадијска брачна фантазмагорија потврђује романтичност Гетеове симболизације мита о Фаусту. Та фантастична симболика се, по Петровићу, начелно показује кроз унутрашњу заснованост трећег чина на фантазијски могућем поретку, чија пак вишеструка спољашња условљеност мотивише потоњи Фаустов повратак у сферу реалности. Фантастична симболика се уметнички конкретно заснива на појетичком квалитету саме фабуле, која је доминантно мотивисана песничким умећима јунака, односно изражајном вредношћу њихових рима. Напокон кандидат објашњава рајолики смисао аркадијске фантазмагорије као узвишену, али хумано ипак уску и недовољну могућност живота, која суспендује редовност људске укључености у свет одређен временом и смрћу. Фаустово испуњење живота могуће је само као трагичко, односно као симболички поетизована борба између бесмртне хумане вредности и физичке смртности њеног носиоца, а њу кандидат обрађује у наредном поглављу под насловом – „Смрт“. Он ту анализира симболику последња два чина у *Фаусту*, заснивајући њихово тумачење на симболичком смислу земље као материјалне равни у којој Фауст треба да пронађе стваралачку и натчулну, рајску вредност. У смислу земље такође постаје актуелно и симболичко значење смрти, егзистенцијално апсолутно екстремног феномена, који до трагичког врхунца заоштрава релацију између физичке коначности Фаустовог живота и бесконачности жудње његовог слободног духа. Петровић нарочиту пажњу посвећује најважнијим трима тачкама посебног фигуралног комплекса посвећеног последњој јунаковој животној фази. Прва се односи на Филемона и Баукиду, чији живот кандидат тумачи као идилички одјек аркадијске брачне „рајоликости“, те као митску противснагу Фаустовом земаљском послању. Друга тачка је Брига као фигура која симболички прелама разлику између идеалности Фаустових хуманих тежњи и реалности његовог практично деструктивног дела. Та разлика утемељује трагички смисао Фаустовог предсмртног часа, који представља трећу кључну тачку анализе. Реч је о рајској визији идеалне форме живота као будуће животне могућности, а тим виђењем се поетски остварује симболички смисао земаљске опкладе. Идеал је остварен као појетичка способност духа који призива лепоту рајске слике, али је у физичком поретку могућ само као трагичка заблуда субјекта који апсолутност спутава формама коначности. Иронија хумане трагичности симболички се преображава у комику укључења у есхатонски поредак као апсолутни извор и исход метафизичких еманација на земљи, које поетски функционишу као симболи, односно као естетски одједи те онострани духовности. Рајоликоност, као потенција Раја на земљи, универзално обезбеђује поетско јединство физичког и метафизичког света драме, а хумано га експлицира вечна женственост као спасоносна вечност која извире из трагичке снаге живота смртница. У „Закључку“ кандидат указује на узајамну повезаност најважнијих критичких појмова коришћених у овом монографском раду, као и на нужност да романтична тема буде разматрана како на литерарнотеоријском, тако и литерарноисторијском плану као ономе који се бави књижевном праксом. Увиде до којих је дошао у теоријском делу рада Вук Петровић доследно примењује на анализу Гетеовог *Фауста*, настојећи тиме да потврди своју фундаменталну претпоставку о духовно-песничком јединству Гетеовог доба као претежно романтичног. Списак **Литературе** доноси најпре ону примарну, у којој се на првом месту налазе коришћени Гетеови, а затим тумачени библијски и навођени други уметнички текстови, те на крају и теоријски списи аутора о чијим схватањима симбола је реч у овоме раду. Листу секундарне литературе попуњавају општи филолошки, филозофски, теолошки, уметничкоисторијски и духовноисторијски осврти на симболичку проблематику и њој блиске феномене, па затим посебни радови о Гетеу, односно о његовом *Фаусту*.

РАД ИЗ КАТЕГОРИЈЕ М45 (ПОГЛАВЉЕ У НАУЧНОЈ МОНОГРАФИЈИ НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА)

Поглавље у монографији о Филолошком факултету под насловом „Обновљена Катедра за општу књижевност и теорију књижевности Универзитета у Београду и њено шездесетогодишње трајање кроз наставничке и сарадничке личности“ добрим је делом резултат архивских истраживања, те износи проверене чињенице о научним личностима које су током више деценија градиле поменућу Катедру. Аутор систематизује прикупљене податке о некадашњим и садашњим члановима Катедре, успевајући при томе да карактерише њихове научничке профиле.

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ У ЧАСОПИСИМА МЕЂУНАРОДНОГ ЗНАЧАЈА (КАТЕГОРИЈА М24)

У чланку о „Хајдегерој разградњи свих филолошких темеља“ истиче Петровић управо значај темељних филолошких поступака при разматрању књижевних дела, односно научно систематичну поступност филологије у приступању објективним вредностима текста. Кандидат доказује да је Хајдегеров метод неприкладан за тумачење Хелдерлинове романтичне поезије. Штавише, противречећи самоме себи, овај филозоф покушава да песничке истине, за које је претпоставио да се самооткривају – издваја само у оној мери у којој се оне уклапају у његов поглед на свет, човека и уметност, чиме их прилагођава властитим назорима и њима битно модификује. Насупрот томе, Петровић инсистира на филолошком уважавању формалне целине текста која једина успоставља целовито значење. У Хелдерлиновој поезији симболичка форма организује сваку песму у засебну целину и формира њен посебни смисао. А до те симболичке семантичке равни Хајдегер не допире, спутан својим оскудним филозофским схватањем, ограниченим на властите идеологеме. Хелдерлин у својим песмама формално-семантички повезује физички са метафизичким светом, тако што метафизички апсолут изражава језичким симболима као завичај оностраности. Петровић увиђа непремостиву раздвојеност Хелдерлинове симболичке поезије и Хајдегерове филозофије проистекле из уверенисти у апсолутност искључиво оностраног постојања и неспремне да уважи другачије виђење егзистенције. А Хелдерлин заснива своју поетску визију постојања на формално-значањском јединству које производи хијератско огледање овосветске временитости (коју Хајдегер проглашава за крајњи смисао Хелдерлинове поезије) и метафизичке вечности (чију опеваност код Хелдерлина Хајдегер уопште не уважава као симболички смисаотворну). То огледање се синтетичком погледу указује као сакрална поетичност. До увида у њену целину Хајдегер није био у стању да продре, будући да је његов посматрачки угао остао ограничен на деконтекстуализоване, из целине песама истргнуте фрагменте, односно на филозофске појмове, који су били дотакнути у њима, а који су привлачили пажњу филозофа искључиво са становишта његове властите филозофије.

У раду под називом „Маниристичка аутентичност Лонговог романа“ кандидат открива значење пуног естетског формата који досеже Лонгова маниристичка прозаизација формално и смисаоно разноликих књижевних елемената од драме до идиле. Њена уметничка аутентичност је у вишестепености коју постиже вишесмерни процес претварања у прозне идеје како изворних идиличких идеала, тако и идиличке идеализације прозе. То вишесмерно постигнуће заснива прозни свет као поредак који вреди сам по себи и за себе, будући да је идеале могуће досегнути у његовој стварности. Средиште прозне идеализације је личност која своју временитост преображава у развој, те која идеал и проналази у свепотврдном измирењу сопствене слободе с препознатим вредностима света. Пратећи генезу прозне форме у Грчкој, аутор анализира семантичку специфичност Лонговог романа, његових тема и мотива у односу према тематско-мотивски блиским жанровима нове комедије, авантуристичког романа и идиличке поезије. На основу тих испитивања Петровић објашњава начин на који се идеал утемељује у самом прозном поретку. Наиме, идеал је усклађен с постмитском стварношћу романа која изискује признање од стране његових протагониста као носилаца идеала. Реализација идеала у стварности је могућа кроз образовање личности у хармонији с природом, метафизиком и другом личношћу. Ово идеално остварење разликује се од митских идеала, који се кроз епизоде о Ехо, Сиринги и девојци-голубици показују као негативна могућност у односу на оно што одговара Дафнидовој и Хлојиној збиљи. Мит води трагичком идеалу самоизумања, а роман прославља афирмативни идеал усклађивања сопства с другим. На крају кандидат долази до закључка да је у Лонговом роману могућност идеала на самој земљи саображена законима сложеног прозног облика. За разлику од општих комичких темеља грчке прозе, романескна форма не одустаје од узвишености смисла. Она узвишено значење – како би оно било аутентично и како не би водило у уметничку лаж – мора да прилагоди постмитском темпоралном плану света усмереног ка смрти.

У „Руском животу Биргерове Леноре“ Петровић књижевноисторијски разматра пренос немачке баладе у руски језичкоуметнички контекст. Он полази од Биргерове песме, па прати однос

између њене две обраде код Жуковског: *Људмиле* као прepeва и *Светлане* као прераде. Након тога кандидат анализира како Пушкин у Татјанином сну у *Евгенију Оњегину* пародира читав овај литерарни низ од изворника преко прepeва до обраде. Притом се Петровић посебно бави односом идеје и песничке форме. Он уочава да је Биргерова балада протестантски интонирана фаталистичком идеологијом, која је страно тело у контексту руске духовности. То је разлог Жуковском да одустане од прepeва, те да темељно модификује основну идеју изворника у својој преради. Кандидат ову духовну модификацију објашњава поетским поступком – онирички складним уклапањем предодређења као тек једног песничког елемента у целину поетске форме и њеног значења, које је усаглашено са руским народним обичајима и њиховим сујеверјем. Они се темеље на осећању садејства оностраног спасења са слободом људског оностраног дела. Гроза биргеровског баладног исходишта сада је смештена у сферу сна испред и иза које стоје текстуални елементи који је фундаментално преосмишљавају. Пушкинова пародија преузима поступак контекстуализације који је већ Жуковски искористио. Петровић објашњава да тај поступак више није усмерен на модификовање духа једне форме, већ на њено деромантизовање. Кандидат анализира однос између облика и значења у сваком од поменутих текстова и оцењује их на основу смисаодавности самог уметничког поступка који их формира. Он одређује Пушкинов поступак као застајање на поетичности апсурда, која контекстуално преосмишљава суседне, па тако и баладне елементе у пародијском роману у стиху. Реч је о хуморескној епизоди са апсурдним ликом Зарецког која долази након Татјаниног „баладног“ сна. И сан и епизода о Зарецком фабуларно мотивишу двобој и смрт, али сижејно и поетски показују самодовољност онеобичених детаља који целину текста обликују као слободну естетску игру – а не више, као што је био случај код Биргера, као судбоносну песничку повест.

„Увод у проучавање хумора код Кафке“ добрим делом представља текст методолошког „Увода“ из кандидатовог дипломског (мастер-) рада. Вук Петровић ту одређује хумор као синтетичко начело Кафкине прозе, односно као естетизујући принцип који обликује све текстуалне сегменте и усклађује их са смисаоном целином, која је тако и сама одлучујуће одређена дејством хумора. Аутор закључује да је специфични кафкијански песимизам последица нераскидивог прожимања хумора с иронијом, које се збива на два плана: унутар самог текста, где се врши хуморизација суморне грађе, и у чину рецепције, где се интратекстуална иронизација сразмерно увећава, утолико што комплексна читалачка ситуација захтева од читаоца интелектуално уживљавање и заузимање снажног и јасног става. Уводни текст дипломског рада је овде објављен као прерађен и допуњен новим критичким чињеницама. У питању је, пре свега, критика Емриховог и Хаселблатовог приступа Кафкином делу, као и контрастирање функције митске позадине код Кафке са концепцијом мита код Фридриха Шлегела. Закључни део овог чланка је текст последњег одељка („Формални разлог“) у првој аналитичкој глави дипломског рада. Ту Петровић теоријски резимира формално-садржинске односе у претходно анализираним митолошким пародијама, чиме је методолошко и теоријско разматрање дато у непосредној повезаности, а завршава се упућивањем на пример кафкијанског топоса деце, који је илустративан за такво пародирање, односно указивањем на хумористичку функцију дечије перспективе код Кафке.

„Хелиотропна личност“ носи наслов чланак у коме је Вук Петровић приказао зборник радова *Хелиотропна мисао*, посвећен делу Драгана Стојановића, професора емеритуса Универзита у Београду. У том послу кандидат показује ретку способност да до главних црта тачно сажме и критички прикаже различите ауторске приступе Стојановићевом опусу.

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ У ВРХУНСКИМ ЧАСОПИСИМА НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА (КАТЕГОРИЈА М51)

Рад „Два симболичка модуса“ представља књижевноисторијски приказ развоја два кључне књижевне појаве које је Петровић критички већ утврдио у својој дисертацији. Наиме, у њој је он одредио природу књижевног дела фигурацијом која стапа формалне са материјалним нивоима текста, при чему се као њена највиша могућност показује симболика својим укрштањем физичких и метафизичких сфера поетскога света, чиме се формално ограниченом естетском представом изражава идеја апсолутнога. У овоме раду кандидат истиче разлику класично-романтичне симболике од оне модернистичке. Прву дефинише он као објективну извесност метафизичке апсолутности која се посредује симболичком сликом. Под условом да та апсолутност има сакралну вредност, њено симболисање, по ауторовом мишљењу, бива параболичко. Класично-романтични начин стварања симбола се Петровићу указује као својствен и поезији и прози (што он укратко показује приказима фигуралних поредака Гетеовог *Фауста*, Толстојевог *Рата и мира* и *Браће Карамзових* Достојевскога). Просту, несимболичку прозу, с друге стране, кандидат одређује натуралистичким подражавањем својственим Флоберу, које сужава свет литерарног дела на позитивне чињенице као случајне у приватној судбини или као нужне, односно изведене из историјске материјалне нужде. А модернистичку симболику Петровић затим дефинише

њеним покушајима да поетски свет уобличи метафизичком амплитудом, која више није једнозначно онтолошки потврђена. Као пример модерне симболичке прозе аутор приказује Кафкину кратку причу *О параболама*, која узима за тему непремостиви јаз између позитивне, физичке стварности и апсолутних, по себи и даље постојећих, а човековој немоћи недосежних сфера фантазије и духа. Такође, као типичну прозаизацију поетске симболике у оквиру модернизма кандидат препознаје маниристички александризам мановско-музиловског типа, који миметички карактер текста референцијално усмереног ка реалној, позитивној историји – надограђује интелектуализмом.

И радом под насловом „**Сервантесови пси и њихова гогољизација (смисаодавност форме у ’Разговору паса’ и Записима лудака)**“ Вук Петровић потврђује своје херменеутичко опредељење за изучавање смисаодавности форме, и то унутар обухватнијих књижевноисторијских низова. Овога пута кандидат испитује повезаност књижевне традиције са Сервантесовим, односно Гогољевим иновацијама у жанру кратких прозних форми. И у случају Сервантесове ренесансне новеле, и у случају Гогољеве модерне приповетке, прозна форма се заснива као смисаодавни принцип поетског космоса. Фабуларно романсирана, Сервантесова новела своју поетску аутентичност чува, тако што „парадоксални обрт“, који представља традиционални исход новелистичке фабуле – премешта с равни ове на ниво од ње битно одвојеног сижеа. Сервантесовски јаз између фабуле (биографија пса) и сижеа (псеће тумачење приповести) код Гогоља се претвара у принцип апсурдне космозације. Логички прекид, који отпочиње већ самом сликом очовечених паса – живи код Сервантеса напореда с неодговарајућим традиционалним биографско-пикарским романсирањем. А код Гогоља исто раскидање логичке доследности стварног света постаје парадоксална правилност сулудог космоса који, баш као такав, има моћ да искривљено упија у себе разнолике, њему туђе изворе, укључујући и елементе Сервантесове прозе. Сервантесова поетизација тиче се сижејног одступања од пуке фабуле, а сам сиже се заснива на алогизму псеће аутореклесије која се претвара у манифестацију трансценденталности. Уметничка суштина текста није у Сципионовој биографији, већ у његовом тумачењу властитог приповедања. С друге стране, код Гогоља се укида сервантесовско одступање, и тиме ствара фабуларно-сижејна синтеза, али по принципу негативне хармоније, утемељене у нехуманим квалитетима свих равни поетског света. Кандидат доказује да формалне и наративне алогичности код Гогоља нису неправилности у односу на целину текста, већ – сасвим супротно – баш слика негативне правилности поетског света, који задржава строгу форму доследности, али лишену сваког смисла. Петровићево извођење поетског духа из пишевог поступка води ка закључку да алогизам псеће преписке ступа у сагласје с Попришчиновим укупним разумевањем стварности, а ово, најзад, у сагласје и са самим дехуманизујућим петроградским поретком.

У чланку насловљеном „**Гетинген нашег доба**“ приказује Вук Петровић пропедеутички приручник за славистичку науку о књижевности, који је написао гетингенски професор Матијас Фрајзе (Matthias Freise, *Slawistische Literaturwissenschaft*). Притом приказивач уочава недостатке Фрајзеовог савременог мултикултуролошког приступа књижевној науци и наглашава неопходност његовог филолошког утемељења. Наиме, Петровић указује на ненаучност постфилолошког, културолошког односа према темељним филолошким дисциплинама, као што је славистика. Он истиче научну објективност која се постиже филолошким истраживањем формалне целине текста. А ово испитивање је у потпуности спроводљиво само кроз синтезу двоструког филолошког разумевања, то јест само тако што ће се схватити целовитост формативног поретка свих чинилаца појединачног текста у повезаности са целокупношћу одговарајућег књижевноисторијског контекста.

РАД ОБЈАВЉЕН У ИСТАКНУТОМ НАЦИОНАЛНОМ ЧАСОПИСУ (КАТЕГОРИЈА М52)

Текст са насловом „**Књижевноисторијска генеза форме као темељ херменеутике: руски модел и његово остварење код Ђорђија Вуковића**“ посвећен је испитивању књижевнотеоријских и књижевноисторијских начела која представљају основ Петровићевих филолошких разматрања у претходним радовима. Реч је о универзалним филолошким принципима за тумачење крајњег смисла текста на основу његове формално-семантичке целине, као и онима за схватање те уједно обликотворне и смисаотворне целовитости с обзиром на разумевање односа између конкретног текста и његовог духовноисторијског контекста. Остварење тих херменеутичких принципа Вук Петровић проналази у пракси руске историјске поетике, те настоји да укаже на сродност филолошких ставова Веселовског, Жирмунског и Мелетинског. Кандидат показује како су руски филолози који су се ослањали на приступ Веселовскога – досегли један од врхунаца изучавања историје опште књижевности у двадесетом веку. Они су оригиналне научне доприносе остварили градећи своје засебне увиде на темељу историјске поетике и на достигнућима руског формализма и његових следбеника. Настављајући низ проучавања књижевних појава као историјских, започет још код Веселовског, а допуњен код Жирмунског – успева Мелетински да својим делом докаже нераскидиву узајамност свих главних дисциплина науке о књижевности: историје опште књижевности, историје жанрова (односно форми), историје критике,

поетике и херменеутике. Исходиште његовог рада је поуздан увид у књижевна дела као повесне појаве чија су целовита уметничка уобличења, заправо – потпуне естетске конкретизације овима ствараних значења. На примерима поменуте тројице филолога кандидат истиче да само универзална историја књижевности, утемељена у универзалној филологији и ослоњена на духовноисторијску херменеутику – може да допре до целовитог увида у књижевне феномене, и то насупрот партикуларним компаративним студијама. Петровић свој рад закључује кратким критичким приказом студије која је, по његовом суду, најбоља примена начела историјске поетике код нас, а то је оглед Ђорђија Вуковића посвећен историји синестезије као садржинско-формалном епицентру поетичности стиха (*Sinestezija u poeziji*, Novi Sad, 2010).

РАД ОБЈАВЉЕН У ЧАСОПИСУ НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА (КАТЕГОРИЈА М53)

Рад насловљен: „**Кафкин хумор: Ловац Грахус**“ – представља за засебно штампање приређени одељак (*Ловац Грахус*) из првог аналитичког поглавља („Пародије митологије“) у Петровићевом дипломском раду. У овом чланку кандидат анализира Кафкину приповетку *Ловац Грахус* и показује њен хумор као кључно естетско начело Кафкине концепције уметничке прозе. Аутор закључује да екстензивирање појединих елемената текста производи њихово хуморно, односно апсурдно преобличење, а да до пародије и њених хуморних ефеката доводи уједно задржавање, али и деформисање изворног смисла пародираних чинилаца. При томе се као организациони принцип целине текста указује хиперироничност, која произилази из хуморних дистанцирања у самом тексту, а довршава се у читалачкој рецепцији.

САОПШТЕЊА СА МЕЂУНАРОДНИХ НАУЧНИХ СКУПОВА ШТАМПАНА У ЦЕЛИНИ (КАТЕГОРИЈА М33):

„**Синтегизујућа противречност у Андрићевом погледу на Његошев стваралачки живот**“ наслов је чланка, у коме Вук Петровић приступ песничкој личности Његоша код Андрића препознаје као духовноисторијски поступак који је свеобухватан попут онога у Дилтаја. Полазећи од Андрићевих исказа о вези између песниковог дела и живота, кандидат уочава „христолошку“ и „гетеовску“ антитетичност Његошевог лика у погледу модерног српског романописца. Петровић, напоскон, препознаје синтезу ових уједно животних и књижевних ставова у крајњој хуманости како песниковог „христолошког“ сна, тако и „гетеовског“ одбијања да се поклекне пред земаљском стварношћу. Управо помоћу тако синтетисаног метафизичког квалитета песникове личности кандидат доказује не само духовноисторијски карактер Андрићеве анализе, него и особени значај Његошевог духовног лика. У оба случаја реч је о Његошу као индивидуи која стваралачки прелама повесно биће свога народа у целини.

У средишту херменеутичке пажње Вука Петровића је језичкоуметнички поступак који ствара особену књижевну форму и њен смисао. Такво филолошко усредсређење је карактеристично и за његова два рада посвећена Андрићевим романима. У првом од њих, под насловом „**Полифонија и хронотоп у Травничкој хроници**“, Петровић полази од бахтиновски засноване тезе да се полифонијска естетска целина опажа као укупност истовремених дејстава свих текстуалних елемената, од којих је најистакнутији хронотоп, као узајамност категорија простора и времена. Аутор указује на поступак којим Андрић поетски традиционализам симболички преображава у модернизам. Овај то чини вишеструким узајамним повезивањем текстуалних елемената, најпре простора и времена, а потом читавог хронотопа и сложеног наративног поступка, што за естетску последицу има мотивацијско и значењско вишегласје. Оно подразумева динамику између личног доживљаја (сваки лик је изграђен као укупност властитог хронотопа, идеологије и аксиологије) и надличне збиље (равни историјских личности и дешавања, те децентрирања временског напретка). Као естетски принцип целине, вишегласје не значи произвољност у тумачењу, него показује премештање тежишта услед недостатка садржинске норме на раван форме која целовито уобличава садржину. Кандидат указује на поступак којим се безнадежна хаотичност садржине претвара у чврстину уметничког поретка. Он се превасходно учвршћује кроз вредносну антитезу између приповедача и слике исприповеданог света.

Сличну уметничку логику Петровић следи и у свом чланку под насловом „**Приповедни смисао негативног космоса у Проклетој авлији**“. Но ту он указује на посебност самог односа између песимистичке садржине и естетске лепоте форме. Андрић парадоксално заснива хармонични негативитет целине поетског света као стихијски, хаотични космос. Ланац мањкавих приповедања и неразумевања претвара се у ланац слика о људским поразима, у које улазе и судбине изузетне по своме досезању људскости управо увидом у бездан света. Ипак та поражавајућа визија није последња могућност стихијског поретка, него несаломљива људска воља као његова константа, чија лепота се може уобличити само величином и врстом пораза. Петровић закључује да негативитет света постаје естетски феномен, само ако је динамизован трагиком хумане воље, из чега, упркос том свету,

произилази највиши људски смисао. Наративна мањкавост његових ликова потврђује проблематичност поетског света. А естетску равнотежу антитетички успоставља Андрићев хуманизам оличен у Ђамиловој и Карађозовој трагици.

У тексту „**Форма апсурдног живота у Андрићевој *Госпођици***“ објашњава Вук Петровић начин на који балзаковску прозну материју појачава Андрић на модернистички начин стварањем апсурдног уметничког света. Апсурд је везан и за садржину, и за тему (живот јунакиње), а превасходно за поступак којим се грађа романа уметнички уобличава. Као естетско посредовање бесмисла постоји апсурд на две романескне равни. Једна се тиче Рајкиног животног мотива, који прати форму апсолутног смисла (завета), но који се испољава у истини своје апсолутне празнине. Друга се односи на стопљеност апсурдне индивидуе с повесном стварношћу, чији апсурд зла се прелама кроз Рајкино несхватање историјских процеса којима сведочи и света у којем живи.

Чланак „**Митопојетичка фигурација града и човека у *Травничкој хроници***“ испитује уметничку форму и значење града у Андрићевој прози с обзиром на однос између креативне сублимације човекових тежњи и историје која те тежње најчешће уништава. Поетска синтеза деструктивне равни епске историје и стваралачке равни људских вредности остварује се кроз живот града као динамичку слику људских митских и фантастичних представа и доживљаја. Изолована касаба на граници два света, која сама по себи представља егзистенцијални изазов за човека – омогућава у поетском смислу емфазу трагичког квалитета људског постојања. На примеру начина на који се разумева смисао Наполеонове делатности у *Травничкој хроници*, Петровић утврђује квалитативну разлику између западњачког и источњачког погледа на свет. Наиме, западњаци на основу свог чврстог индивидуализма и рационализма, сматрају да имају право да креирају људску историју, а, заправо, врше њену деструкцију. Насупрот томе, источњаци надокнађују своју изолованост од центара историјских збивања увидом у погрешност наполеоновског активизма, препознајући да овај крши метафизичке норме света. Њих западни човек више не познаје, па их замењује људским субјектом као највишом мером постојања.

ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Кроз своје **научне** радове кандидат је исказао истанчано разумевање формално-садржинског садејства у језичкоуметничким делима, као и способност њиховог постављања у одговарајуће формално-и духовноисторијске токове на нивоу опште књижевности. Својом шестогодишњом **педагошким** делатношћу колега Петровић се показао као поуздан методичар и практичар, који студентима, уз увежбавање знања стечених кроз наставу – даје увек и додатна знања и презентује им оригиналне критичке ставове, чиме их подстиче на самосталан и лично одговоран рад, што је и крајња сврха филолошког образовања. Отуда потиче и одлична оцена коју су му студенти дали у **анкети**. Остварени научни резултати др Вука Петровића након избора у звање асистента, њихова структура, његов педагошки и **стручно-професионални допринос**, као и онај **академској и широј заједници**, те његова сарадња са једном другом **високошколском, научно-истраживачком установом у иностранству** – одговарају у потпуности прописаним критеријумима за избор у звање доцента.

Штавише, кандидат асистент др Вук Петровић **вишеструко је испунио** све основне захтеве за стицање звања доцента на Универзитету у Београду, мада су његови радови категоризовани **по најстрожим мерилима** (*Правилник о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача у: Сл. гласник РС, бр. 24/2016, 21/2017 и 38/2017; Листе категоризованих научних часописа Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије*). Кроз читаво своје досадашње образовање као и кроз професионалну каријеру, како сарадничку, тако и асистентску, везану за Факултет на коме се високошколски усавршавао, те кроз своје научне радове – кандидат је непрекидно показивао да са пуним разумевањем усваја и **примењује најбољу факултетску и катедарску традицију** која истрајава на филолошким аксиомима и на посебном интересовању за специфичности литерарноестетских феномена. Вук Петровић је **објавио низ оригиналних студија** из области опште књижевности и књижевне теорије у нашим најзначајнијим научно категорисаним публикацијама и њима је осведочио своју научничку озбиљност и одговорност. Велики је допринос колеге Петровића настави на Филолошком факултету, јер њежбањима која држи – компетентно покрива и узајамно **повезује општу књижевност од њених древних оријенталних и античких почетака до романтизма и реализма**. Зато посебно истичемо његову способност преношења филолошких знања студентима, те на основу тога заслужено и широко раширено уважавање овог младог научника и ваљаног предавача међу њима.

Биографија, библиографија и учешће на међународним научним конференцијама указују на континуитет рада др Вука Петровића од његовог избора у звање асистента, а кандидатова научна и стручна вредност се показује кроз презентовани увид у његове научне радове, као у његов педагошки рад на основним и дипломским (мастер-) студијама. Академску колегијалност он испољава у свим

катедарским и факултетским пословима. На основу услова утврђених *Законом о високом образовању, Статутом Универзитета у Београду, Правилником о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, Правилником о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду, Статутом Филолошког факултета Универзитета у Београду*, као и увидом у комплетну документацију – **КОМИСИЈА ЈЕДНОГЛАСНО ПРЕДЛАЖЕ ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ ДА У ЗВАЊЕ ДОЦЕНТА ЗА УЖУ НАУЧНУ ОБЛАСТ ОПШТА КЊИЖЕВНОСТ, ПРЕДМЕТ ИСТОРИЈА ОПШТЕ КЊИЖЕВНОСТИ ИЗАБЕРЕ ДР ВУКА ПЕТРОВИЋА, ДОСАДАШЊЕГ АСИСТЕНТА УПРАВО НА ТОМ ПРЕДМЕТУ.**

У Београду, 5. новембра 2018. године

Комисија

др Миодраг Лома, редовни професор,
Филолошки факултет, Универзитет у Београду

др Корнелије Квас, ванредни професор,
Филолошки факултет, Универзитет у Београду

др Миодраг Вукчевић, ванредни професор,
Филолошки факултет, Универзитет у Београду

др Слободан Грубачић, професор емеритус,
Универзитет у Београду

др Јелена Кнежевић, доцент,
Филозофски факултет у Никшићу, Универзитет Црне Горе